pool ja polepool seſt osſaſt, mis wannemad ſawad. Külmalt ſedda wiinpima ſisſe wõtta, aeab okſele; ſojalt on parrem.

Rõugedeſt.

Aastal 1768 ſadeti Musko liñnaſt ſoldatid Kamtſhatkamale, üks ſuur neem on hommiko pool wennema ſerwas, ja ühhel neiſt ollid ſured rõuged külges. Seal agga ep olnud ſedda haiguſt ellades nähtud, — ja mis ſündis nüüd! Seſamma ühhe haige läbbi hakkas haigus Kamtſhatkarahwa külge, ja tappis lühhikeſſes aeas 20,000 innimeſt! Terwed küllad ſaid innimesteſt puhtaks tühhendud. Mis agga ſelle hirmſa haigusſele ſuremat jõudo andis, ja temmale ſureks abbiks olli, ſe olli ſe kurw luggo, et Kamtſhatkarahwa maead ja onnid ni kasſimatta on, ja nende omma ihho ni pesſematta, kui peaks wäggiſe ſened ſenna peale kaswama. Agga — kas ſe Kamtſhatkarahwa jures üksi nenda peaks ollema?

Mis ſa arwad, armas Eestirahwas! Kas kül meie ſeas ka neid ei peaks ollema, kedda kasſinusſe poleſt teistele juſt ello märgiks ei wõi näidata! Oi jah, parrago küllalt! Kui mitto kord ollen ma näinud, et issa, emma, lapſed, ſeapõrſad ja lambatalled sõbralikkult ühhes toas ellawad, kuſt sõnniko hais jubba kahhekümne ſammo peale wasto tulleb. Senna jure tulleb weel perre eide mäddaraswa püttike, mis ahjo otſal ſeisab ja hinge kinni panneb, kui liggimale astud. Se ei olle, tänno Jummalale, mitte iggal pool nenda, agga tihti! Rummaluſt ja harrimatta meelt leiakſe weel paljo Eestirahwa ſeas, agga kibbe on kuulda, kui ſeſt rägitakſe, — ja ſedda uskuda ehk rummalusſeks piddada ei tahhaks üksigi hea melega. Sepärraſt ei tahha m'e jo ka „Postimeeſt" luggeda, ſeſt ſe kelm ei ſillita mitte kasſi mõda ümber jalgu, waid ütleb wahheſt mõnne sõnna „Eestirahwa rummalusſeſt," mis okka wiſi süddamesſe torgib, ja tõsſi kül! maggus ſe juſt ei maitſe.

Armad luggejad! Meie issſe olleme jo tunnistajad, et luggo meie ſeas nenda on, ja et